

DE GEEST IN HET ALGEMEEN

24 april 1953

Goedenavond vrienden.

Allereerst wil ik u er op attent maken dat wij noch alwetend noch onfeilbaar zijn.

U weet het nu wel zo langzamerhand, het is steeds dezelfde cadans van woorden die op u neerkomen, maar het is steeds weer nodig dat te zeggen, want anders dan zou u er misschien toe komen te zeggen: ja maar, zij weten nu alles en zij kunnen dat dan bevestigen en zij maken geen fouten. Wij maken die fouten zo weinig mogelijk, maar er kunnen heus situaties bestaan waar wij van u uit de stof kunnen leren in plaats van u van ons.

En juist omdat de mogelijkheid bestaat, moet u dus zelf blijven denken, u moet zelf uw gedachten laten gaan over wat er gezegd is en dan behoeft u heus niet de stof van zo'n gehele avond te verwerken, dat is niet noodzakelijk. Maar dat deel van die avond dat uw speciale belangstelling had, dat moet u uit elkaar zien te rafelen, dat moet u voor uzelf onderzoeken. Dan heeft u misschien na afloop voor uzelf een geestelijke wijsheid, een geestelijk kleinood erbij gewonnen, dat dan niet van ons maar van uzelf is, dat u zich dan eerlijk verdiend heeft. Zo vrienden, en dan ga ik over tot het eerste onderwerp van de avond, dat zoals u weet naar onze eigen keuze is. En dan zou ik speciaal willen spreken over de geest, "de geest in het algemeen" en de geest zoals wij die kennen in verschillende sferen in het bijzonder.

Elke mens heeft een geest, logisch. Elke menselijke geest heeft dus de mogelijkheid om op bepaalde tijden in de geestelijke sfeer te leven, ook logisch. Elke geest in een bepaalde sfeer kan van gedachten wisselen met een andere geest in een bepaalde sfeer. Ook dat is een vaststelling die u niet onwaarschijnlijk voor zal komen, hoop ik. Wanneer deze mogelijkheid bestaat dan kunnen wij hieruit de conclusie trekken dat een zeer intens verkeer tussen de geest in de stof en de geest buiten de stof mogelijk is. Onwillekeurig rijst dan de vraag: ja maar, waarom weten we daar zo weinig van? Waarom weten we zo weinig van die belevenissen die we dan toch op een of andere manier moeten hebben? Waar komt dat ergens vandaan? Waar blijft het? Waarom herinner ik het mij niet zo?

Kijkt u eens, wanneer dat het geval is dan moet ik u erop wijzen dat uw lichaam vaak niet in staat is om te begrijpen wat de geest eigenlijk beleeft en verhandelt, en dat zelfs - wanneer dat lichaam daar een herinnering aan heeft - het dit altijd weer moet stellen op een zuiver mentaal vlak, dus in voor u stoffelijk aanvaardbare waarden, die niet meer als zuivere gevoelsimpressies vertaald kunnen worden maar nu uitgedrukt moeten worden in: zo zag hij er uit en dat was de omgeving en dit werd er gezegd, waarmee dus een groot gedeelte van de fijnheid van een beleving - zelfs bij het onthouden daarvan - wegvalt, en over het algemeen zelfs een heel groot gedeelte wegblijft, terwijl wij dan uiteindelijk - als we het goed bekijken - alleen maar zo'n heel klein stukje, dat eigenlijk met de werkelijkheid heel weinig te maken heeft, als een vage droom soms nog overhouden.

De droom heeft dus in de mens zeker iets te zeggen, zij is een product van een geest. Ze kan wel het product zijn van het onderbewustzijn, maar in een dergelijk geval zal toch opvallen dat het eigen karakter, het eigen wezen - en niet alleen zoals het zich stoffelijk voordoet, maar zoals het werkelijk is - in de droom een grote rol speelt. Vandaar - en dat zo tussen neus en lippen door - dat de droom voor u soms een zeer belangrijke mogelijkheid is tot erkenning van uw eigen wezen.

Maar we gaan terug naar de geest. Wanneer er een geest is die leeft in een bepaalde sfeer, dan is het begrijpelijk dat deze ook in een lagere sfeer zich uiten kan, want u kunt wel een dier begrijpen, m.a.w., u heeft een voldoende overzicht om gevolgtrekkingen te maken ten opzichte van een lager leven, de regels daarvan te leren kennen en zelfs - wanneer u de mogelijkheid heeft - deze leefregels uzelf ten nutte te maken door u uit te drukken op het peil van het dier. Denkt u bv. maar eens aan de jagers op herten, bokken en antilopen, die in vele gevallen graag proberen de nieuwsgierigheid te prikkelen.

Zij kennen het dier, zij weten hoe het reageert, en voor hun eigen doeleinden gebruiken zij die kennis. Maar ze moeten het eerst geleerd hebben. Hun bevattingvermogen, hun begripvermogen is dus bepalend voor datgene wat zij in een lagere sfeer uit kunnen drukken. Omgekeerd zal het dier in deze lagere sfeer wel veel van de mens kunnen leren, maar zal het zelden of nooit in staat zijn volledig logische gevolgtrekkingen te maken omtrent datgene wat de mens doet. Dat bestaat in uw wereld al.

U zult begrijpen dat - als ik in de rijken van de geest een dergelijke vergelijking wil doen plaatsvinden - ik niet kan spreken over mens en dier, maar dan moet ik praten over de bewuste en de minder bewuste geest. De bewuste geest kan zich in alle, onder het eigen bewustzijn gelegen gebieden, bewegen, vaak niet zonder gevaar, maar zij kan zich daar uiten en bewegen. Omgekeerd kan de lagere geest nooit uit zichzelf omhoog grijpen naar een nieuwe begripssfeer, tenzij zij eerst het begripvermogen verworven heeft dat bij die sfeer past.

Ik geloof dat dit alles tot nu toe wel duidelijk genoeg is en begrijpelijk genoeg, wanneer u ergens iets ontdekt wat u niet logisch voorkomt of wat u niet redelijk voorkomt, dan zegt u het maar, dan ga ik er meteen op in.

Dan vrienden, wanneer wij dit weten over de geest, gaan wij ons afvragen: hoe werkt de geest? Want dat die geest nutteloos, stil verdroomd ergens alleen maar in een zomerland pauzeert, dat kan natuurlijk geen totale waarheid zijn, ook niet dat ze ergens in een toestand van verheerlijking neerzinkt, nietwaar, in een soort trance, in een of andere hemel.

Dat kan niet de bedoeling zijn van de Schepper, want dan zou het einde van het zijn komen voordat de hoogste trap bereikt is. En per slot van rekening zeiden zelfs de oude kenners van de wijsheid reeds, dat de mens God eigenlijk weerspiegelt in de ruimte. De mens is het beeld van God, niet in zijn menselijk lichaam alleen maar juist door zijn geestelijke vermogens en zijn ziel die is Goddelijke levenskracht. Het is dus begrijpelijk dat een volledige ontwikkeling van het wezen "mens" zou betekenen een opstijging tot dat punt waar ziel, geest en stof als één eenheid kunnen worden uitgedrukt in volledige harmonie. Voordat dat gebeurt kunnen wij niet spreken over een voltooiing van een levensgang. Dus heeft de geest bepaalde werkzaamheden, zij moet iets doen om zichzelf bewustzijn te verwerven, zodat zij in een hoger bereik van begrip kan komen - in een hogere sfeer of wereld als u het zo wilt zeggen - en daar, op haar wijze zichzelf verbeterd hebbend, weer verder kan werken.

Nu zult u begrijpen dat de geest veel verschillende soorten van werkzaamheden kent. Dat gaat van het eenvoudigste af - van alleen maar begeleiden van een mens - tot het meest ingewikkelde, het werken met hele werelden. Zoals er geleidegeesten zijn voor een mens, zo zijn ze er ook voor een planeet, zo zijn ze er ook voor een ster, en wat meer is, deze worden op hun beurt door een nog hogere sfeer geleid en geregeerd. Niet te ingewikkeld?

Maar toch aan de andere kant wel ontzagwekkend. Wanneer we nu als mens - wat onder dit peil ligt dat zullen we maar niet beschouwen, nietwaar, daar is een bewustzijnsvlak dat nog zo laag is dat het over het algemeen niet mogelijk is boven de astrale sfeer - die vol van aardverwante vormen is, dus aan de aarde verwant - te kunnen uitkomen in een bewust leven. Zij kunnen daar wel verder zijn, maar dat "zijn" is begrensd, zij beleven niet de werkelijkheid rond hen. Of - als u het anders wilt zeggen - zij zijn niet in staat de totaliteit van het leven in zich te ontdekken.

De mens nu gaat over. Die mens heeft in de stof op de wereld al een hele tijd gewerkt.

Hij heeft daarbij ook bepaalde dingen getracht voor zichzelf te bereiken, geestelijk en stoffelijk. Hij was echter niet in staat deze te waarderen volgens zijn eigen geestelijk peil, daar de verbinding tussen geest en stof - juist door het verschil in materie en mogelijkheden - te sterk geremd was.

De eerste taak is dus de taak voor de mens zelf, realisatie en de betekenis gezien vanuit eigen sfeer van werkelijk leven - hetgeen wat u hier op het ogenblik hebt is maar een heel beperkt leven - maar het werkelijke en volledige leven van de geest, het terugzien op de belevenissen uit de stof. Het is als het ware of de ziel een reporter naar de wereld heeft gestuurd en gezegd heeft: maak nu maar aantekeningen, ga kijken wat er gebeurt. En die heeft daar naar zijn beste weten een verslag samengesteld, honderden notities, en die komt nu thuis in zijn redactiekamer en die moet daar aan het uitwerken slaan. Dan gaat hij schiften en dan zegt hij: o, dat is waardeloos, hé, dat is aardig, dat is goed en dat was volkomen foutief, dat had ik anders moeten doen, maar dat heb ik toen niet begrepen, als het mij weer eens gebeurt, zal ik

het anders doen. Dat is het eerste werk wat de geest te doen krijgt. Wanneer ze dat echter gedaan heeft dan weet ze dus waar ze aan toe is, ze heeft als het ware de kas opgemaakt en ze weet hoeveel geestelijk vermogen zij bezit, hoeveel geestelijke kracht zij bezit en hoeveel tekorten zij vertoont op gebied van bewustzijn en geestelijke kracht.

Nu moet ze allereerst beginnen natuurlijk om deze slechte eigenschappen en dit tekort aan kracht op te heffen. Dit kan ze niet doen door zo zonder meer nu maar weer erop uit te trekken. Zij moet zich dus overgeven aan een leider, zij moet als het ware naar school gaan. Deze school is dan vaak wat men noemt het geleid worden door meesters uit de geest.

Dat "meester" dat zouden we dan moeten beschouwen als een soort schoolmeester, alleen een schoolmeester die op een ander en misschien zelfs veel hoger plan staat dan een aardse schoolmeester natuurlijk. Hier worden zij dan getraind - ik zou het niet anders durven noemen - in het gebruik van hun nieuwe lichaam, hun nu aan een nieuwe sfeer aangepast uiterlijk. Zij leren hun organen en mogelijkheden zo goed mogelijk gebruiken én zij leren bovendien hoe zij zekere kracht kunnen ontvangen.

Wanneer zij dat geleerd hebben, dan is het tijd dat zij eerst eens gaan rusten, dan moeten zij eigenlijk spelenderwijs bij krachten komen. Zoals u iemand die werkelijk verzwakt is naar een sanatorium toestuurt, zo krijgen zij dan een verblijf dat wel eens "zomerland" wordt genoemd. Dat ligt zo op de grens van het astraal gebied over het algemeen, en daarin leven zij in een reproductie van stoffelijke omstandigheden, alleen zeer sterk veredeld.

De geestelijke uiting "bloem" bv. is daar in waarneembare vorm aanwezig en doet zien: een bloem, een boom, een plant, een vrucht. En zo gaat het met alle andere dingen. Er is net zo goed het mineraal en het kristal vertegenwoordigd als de hogere levensvorm. Ook het dier ontbreekt hier niet. Wanneer we dit nu hebben gezien, dan zullen wij begrijpen dat je niet langer in een sanatorium blijft dan nodig is. In het begin dan vind je het heerlijk om zo verzorgd te zijn, zo rustig eigenlijk te leven, maar op een gegeven ogenblik gaat je dat vervelen, je zou zelf willen doen.

In dat zelf-willen-doen moet je dan uitgaan om iets te doen vinden. En nu is het vreemde dat de meesten als eerste handeling - dat is dus geen wet - maar als eerste handeling hun eigen bestaan nogmaals nagaan, maar nu niet alleen beperkt tot één wereldlijk zijn, maar zij gaan terug naar alle verschijningsvormen die zij gekend hebben. Zij maken als het ware nog eens de balans op, maar nu over het totale verloop van de onderneming. Vanaf het begin gaan ze hun bewustzijn na, ze gaan zien: wat is daar aan winst uitgekomen, en komen tot een conclusie. Ze zeggen: hé, daar heb ik tekorten, terwijl ik aan de andere kant een begaafdheid heb. Wanneer ik deze begaafdheid zo en zo gebruik, dan kan ik daardoor deze tekorten langzaam maar zeker verminderen en uiteindelijk teniet doen.

Dat is dan ook weer een - nu laten we zeggen - heel aardige methode van werken, maar als je op je eigen houtje aan het werk trekt, dan heb je kans dat het mislukt. En daarom ga je al heel gauw op zoek of er anderen zijn die in diezelfde richting willen werken.

En vanaf het ogenblik dat je dat doet, kom je in aanraking met groeperingen. Ik wil niet zeggen dat er in de geest verenigingen bestaan in de zin waarop u die op aarde kent, nietwaar, het geestelijk evenbeeld van een voetbalclub bv. zult u tevergeefs zoeken.

Maar er bestaan wel bonden die doen denken aan uw politieke partijen, u weet, een politieke partij kan een hoop medewerkers en volgers hebben die uiteindelijk niet eens aangesloten zijn. Zij kunnen bepaalde groepen, die in een zekere richting van geestelijke ontwikkeling hun doel zien en die daarvoor werken, uiteindelijk deze zoekenden aantrekken en hun een taak toedelen die voor hen geschikt is. En precies zoals het daar gaat: hoe ijveriger je werkt hoe groter je verantwoordelijkheden worden, maar ook hoe beter je als het ware een greep in de partijkas kunt doen. En die greep in de partijkas bij ons nu, dat is het totale geestelijke vermogen van al degenen van een bepaalde groep die samenwerken.

Het is dus zo dat op een gegeven ogenblik al deze wezens hun kracht in één figuur kunnen concentreren en deze figuur dan als vertegenwoordiger en handelende macht van de gehele groep inzetten. Daardoor kunnen zij dingen doen die anders misschien niet zo gemakkelijk te bereiken zouden zijn. Wij zien dan in dit gebied ontzettend veel stromingen die zich bezig houden met geestelijke wijsheid op verschillend gebied, religieus, niet-religieus, we zien er wetenschappen, we zien er lui die zich bezighouden met genezing, zowel van de geest als van de mens, we zien er zendelingen - ja gewoon zendelingen zoals u ze op aarde ook kent - die dan niet naar de aarde gaan over het algemeen, maar die wel door een voortdurend optreden

in een lagere sfeer, trachten in de geest die daar leeft een bewustzijn te wekken dat groot genoeg is om ze uit hun eigen omgeving weg te halen en bij te brengen wat ze moeten weten om een stapje gelukkiger, een stapje hogerop, een stapje beter te worden.

U zult begrijpen dat daar heel wat zielen of geesten mee bezig zijn, en elk van deze groeperingen kent ook weer een soort piramidebouw. De grondslag, de basis, ach, dat zijn eenvoudige wezens, zoals ik op het ogenblik ben en zoals u er zeker een zult worden te gelegener tijd. Maar bovenop daar staan de machtigen, de groten, die misschien ons eigenlijk niet nodig zouden hebben, indien ze slechts de natuurwetten zouden kunnen omschakelen, wanneer ze zouden kunnen zeggen: kijk, dit is nu wel de weg die God daarvoor heeft uitgestippeld, maar ik kan het ook anders doen. Dan zouden ze een soort geestelijke kortsluiting veroorzaken en bv. u allemaal ineens maken tot werkelijke fenomenen van geleerdheid, van wijsheid en goedwillendheid.

Helaas moet ieder individu zichzelf ontwikkelen. Ik zeg: helaas - ofschoon er natuurlijk ook wat voor te zeggen is - maar helaas, omdat daardoor het vaak zolang duurt. Je wordt als geest ook wel eens ongeduldig daardoor, je zou het sneller begrepen willen zien en vooral sneller toegepast. Zo hebben wij daarboven dan weer de leiders van die groepen.

En nu zien we het eigenaardige dat, waar bv. zeven of acht groepen naast elkaar werken, dus de een die predikt in zuiver Christelijke zin, de ander die zoekt het meer wetenschappelijk, de derde houdt zich bezig met het produceren van z.g. fysieke verschijnselen, anderen houden zich bezig met het inspireren van schrijvers, musici, schilders etc., kortom al die groepen hebben voor zichzelf een speciaal gebied van uitdrukking gezocht en een bepaalde methode van uitdrukking. Maar als je dan naar boven toe gaat dan kom je tot de ontdekking dat eigenlijk al deze groepen wel afzonderlijk handelen, maar door hun leiders in een intens verband staan. En daardoor ga je begrijpen dat er geen verschil bestaat.

Heus de geest die zegt: "ja, ik ben orthodox en ik predik orthodox", kan zeer zeker zijn werk doen onder dezelfde leiding die aan de andere kant iemand uiterst vrijzinnig of op zeer esoterische basis doet werken. Die twee individuen weten niet dat ze onder één leiding staan eigenlijk, dat ontgaat ze meestal, vooral in het begin.

Maar ze drukken de wens van een bepaalde leiding uit om in elke gezindheid en in elke richting een bepaald iets naar voren brengen. Nu komt het natuurlijk voor dat waar het individu werkt, het individu zijn persoonlijkheid op de voorgrond gaat plaatsen. En wanneer dat gebeurt dan komen er persoonlijke meningen naar voren die met elkaar in strijd kunnen zijn. De werkelijke hoofdfeiten, ach, die worden niet ontkend, maar ze worden door een ieder naar eigen inzicht geïnterpreteerd, iets wat ik op het ogenblik ook zit te doen. Ik interpreteer het ook zoals ik het zie en zoals vele anderen het met mij zien.

Goed! Maar wij zijn niet het heelal. Ik ben maar een heel klein gedeelte en daardoor kan ik op dit ogenblik zelfs in tegenspraak zijn met iemand die het anders beweert, maar de grondslag van wat ik vertel is juist, de wijze waarop ik het voorstel die zou veranderd kunnen worden.

En zo komen we dan tot de conclusie dat er grondwaarheden zijn die bepaalde geestelijke stromingen in hun geheel beheersen met al hun verschillende verschijningsvormen.

Dit geldt bv. voor dat spiritisme en dat spiritualisme dat ik "wit" zou willen noemen. Er zijn er n.l. ook die we "zwart" kunnen noemen, die door geesten worden beïnvloed, groeperingen en mediums, die speciaal eigenlijk voor zichzelf dit doen, de geest wil hier zelf lichamelijke genoegens of krachten uit halen. Dat is natuurlijk niet netjes, maar het bestaat ook.

Maar waar ze allen werken voor een geestelijke ontwikkeling, daar zijn ze ook één geheel.

De geest die in deze verenigingen werkt komt op een bepaald ogenblik zover dat hij niet meer kan presteren en dat binnen zijn huidige werkkring het niet mogelijk is nog meer te leren.

Op zo'n ogenblik moet een dergelijke geest dan naar een andere sfeer overgaan. Nu hoeft die sfeer zeer zeker niet te zijn een betere sfeer. Als het zo is dan is zo'n persoon in kwestie erg gelukkig. Maar het kan ook wel zijn dat de fouten nog zo groot zijn dat zij, waar zij in de sfeer die eigenlijk volgt, in het bewustzijn wat volgt, op hetgeen wat men nu bezit, niet mogen bestaan, dat men eerst terug moet gaan naar een lagere sfeer met het speciale doel om deze fouten uit te wissen, om te leren dat dit niet mag. Begrijpt u? En op een dergelijke manier werkt die geest dan in de stof of in een lagere sfeer een tijd verder, komt daarna, omdat ze nu volledig is in haar bewustzijn, in haar besef en in haar beheersing, terug naar de eigen sfeer of een hoger gelegen sfeer. Zij kan dus ingaan in het huis van haar Vader of Heer, want elke hogere sfeer is altijd het huis van onze Meester, van onze Leraar, van onze Vader.

Jezus die wist het ook. Die heeft n.l. gezegd: In het huis Mijns Vaders zijn vele woningen. Daar heeft hij aan willen geven dat het er heus niet op aan komt wat je bent, wanneer je door God maar geaccepteerd wordt doordat je God geaccepteerd hebt. Dan kom je in een sfeer die boven de sfeer die je nu kunt beleven ligt. En zo kan je steeds verder gaan. Nu komen we natuurlijk op een gegeven ogenblik op een punt dan zeggen we, ja, is dat nog wel geest? Want hier bestaat geen vorm meer, hier bestaat eigenlijk niets meer zoals u het op aarde ziet. Het is een niet, maar een niet dat toch leeft, een niet dat in staat is om mededelingen te doen, die een hele werelddol met al haar buitengewoon ingewikkelde omstandigheden in één bliksemflits projecteert naar een ander wezen toe. Kijk, dat is toch nog wel geest, dat is geest die op het ogenblik eigenlijk dat zij dit doet, slechts weer gebruik maakt van lagere capaciteiten. Wanneer zij dus haar eigen wezen wil projecteren naar een ander toe dan moet zij iets naar beneden gaan. Gaat ze in haar eigen sfeer verder, dan heeft zij dat niet eens meer nodig, want zij voelen en denken en begrijpen en realiseren alles als één. Het zijn nog wel individuen, maar ze beleven het als één. Ik zou haast willen zeggen: het gaat als in een bijenkorf, er is er één opgewonden en in een ogenblik zijn ze het allemaal. Maar nu hebben die nog een methode van mededeling, die hebben zij in die sferen niet meer. En vandaar gaan we geloof ik toe naar de grens van de geest. In al deze door mij beschreven sferen, ook de laatste, hebben wij n.l. nog te maken met materie, hier zijn nog krachten aanwezig die stoffelijk geuit zouden kunnen worden en die zeer zeker een stoffelijk kracht vermogen betekenen in een zeer verfijnde vorm, maar toch, een stoffelijk krachtvermogen, tot de materie behorend.

Dan komt er echter een ogenblik dat deze materie en de kracht daaruit geboren, geheel wegvalt. Zij maakt geen deel meer uit van het wezen, het wezen heeft alleen nog de mogelijkheid - door zijn zoveel hoger zijn - af te dalen naar een bepaalde sfeer en zich daar datgene te scheppen alleen door een wilsuiting wat op dat ogenblik mogelijk is. Een dergelijk wezen is een ogenblik misschien verlaten, wanneer het zich in een te lage sfeer zou projecteren en dus door zijn broeders in de eigen sfeer niet meer bereikt kan worden. In het normale geval echter zullen zij zover niet dalen en dus te allen tijde in verbinding blijven met hun eigen leven. En dit is dan - als we het nog een sfeer mogen noemen - eigenlijk de ziele sfeer. Deze ligt het dichtst bij God, want gaan we nog verder, dan blijkt ons wel dat daar op een of andere manier de waarde van het individu - van het persoonlijke zijn - verandert, hoe weet ik niet, dat gaat mij te ver, dat kan ik ook niet begrijpen, maar ik kan het zeker niet onder woorden brengen. Maar dat gebeurt er inderdaad. Kijk vrienden, nu heb ik eens een overzicht gegeven over de geest, want we hebben al zo verschillende malen gesproken over u en uw wereld, nu wilde ik het ook eens doen over onze wereld, en ik hoop dat ook dit voldoende interessant is geweest voor u, dat het uw belangstelling heeft mogen wekken. Want u heeft er misschien op het ogenblik niets aan, maar het is net als een folder die u kunt krijgen in een of andere reisbureau, het geeft u een zeker inzicht in datgene wat u te wachten staat wanneer u op reis moet. En het ogenblik van op reis gaan komt voor een ieder die op de wereld leeft toch ook eens, zoals dat voor elke sfeer het geval is. Wanneer u daar iets over te zeggen of te vragen heeft. Dan kunt u dat nu doen.

Vraag: Ik wilde eens even wat vragen. Als we hier in de wereld komen dan hebben wij toch ook al veel ondervonden en dat zijn wij vergeten, want als kind weet je het niet meer.

Antwoord: Als kind weet u het wel, maar dan vindt u het niet belangrijk meer.

En op het ogenblik dat u begint mens te worden dan bent u het kwijt, dat is heel begrijpelijk. Kijkt u eens, als een kind in de wereld komt dan heeft het zoveel tijd nodig om zich aan te passen, om zich vol te stoppen met alle kennis die de wereld als noodzakelijk biedt. Allereerst neem nu maar eens, je moet leren lopen, je moet je handen leren gebruiken, je moet weten hoe je grijpen moet, je moet weten hoe je moet zien. Je zou zeggen, dat is allemaal heel eenvoudig, dat krijg je toch. Ja, maar dat vraagt een zekere oefening van het individu. Die baby die kijkt die ziet alles niet zo precies zoals u het nu later zult zien, die ziet dat heel vaag en moet langzaam leren zich in te stellen om zo'n beeld juist scherp en gedetailleerd te zien. En zo gaat het met alle dingen.

Daardoor worden de hersens dus beladen met de onmiddellijk noodzakelijke, als het ware voor de stof parate kennis, daar komt dat geestelijke vermogen zelf niet aan te pas. Waarom zou men dat er af drukken? Er is zoveel wat men eerst moet doen, en op een gegeven ogenblik

dan zijn die hersens zover gevuld dat men een braakliggend deel van de hersenen zou moeten gaan cultiveren om daar die verdere kennis in te stoppen.

Maar dan bent u over het algemeen al wel een jaar of zeventien, achttien oud. En als u zeventien á achttien jaar oud bent, dan weet u het zelf wel, dan staat uw hoofd niet zozeer naar de geest, dan staat het meer naar de stof en zijn mogelijkheden en dan gaat u zeker niet een bepaalde leefwijze volgen of een bepaalde methode onderzoeken om uw eigen denkvermogen te vergroten. Toch is het mogelijk, hoor.

U gebruikt ongeveer op het ogenblik, nu - laten we zeggen - $\frac{3}{8}$ van het werkelijk beschikbare areaal van uw hersenen voor bewuste impressies, d.w.z. dat u nog minstens $\frac{3}{8}$ van het areaal voor bewuste impressies, ontvangst, herinnering e.d. zou kunnen scheppen. Maar dat ontwikkelt zich langzaam, en dat is misschien maar goed ook, want anders zou er op een gegeven ogenblik opeens een wonderkind staan dat alle professoren de les zou gaan lezen, en dan ben ik bang dat het kind in dat geval de slagen zou krijgen en niet degenen die het de les leest. Maar is dat nu een beetje duidelijk?

Vraag: Ja, maar als je nu dood bent dan moet je weer in dat nieuwe leven in met je astrale lichaam of een ander lichaam. In ieder geval heb je dan toch een stoffelijk lichaam en moet je weer opnieuw beginnen.

Antwoord: Dan moet je weer opnieuw beginnen, inderdaad. Maar je moet beginnen eerst om jezelf te wennen aan je eigen omgeving en wanneer het ogenblik komt dat je daar niet voldoende aan hebt - dat heeft u ook trouwens kunnen beluisteren, want dat heb ik gezegd - dan gaat u uw belangstelling richten op de vraag: wat ben ik eigenlijk, wie ben ik, wat ben ik. En dan gaat u al deze dingen die er nog wel zijn, nietwaar, maar die eigenlijk vergeten waren, in al die andere dingen die zoveel belangrijker leken op het ogenblik, terughalen en dan krijgt u dus weer een beeld van: dat ben ik, en daarop baseert u weer uw verdere werk en dan vergeet u het, zoals u op het ogenblik u heus niet herinnert hoe het nu komt dat u de tafels van vermenigvuldiging hebt geleerd en waar het precies was en onder welke omstandigheden en welke moeilijkheden u daar vroeger mee hebt gehad. U denkt zelfs niet meer aan die tafel van vermenigvuldiging, maar als ze u zeggen 3×11 , dan zegt u, 33. Punt.

U gaat niet meer 1×1 etc. Dus u gebruikt de kennis die u verworven heeft op de manier waarop u ze nodig heeft en u gaat niet al die dingen er weer bij halen. U zou het wel kunnen doen, maar waarom zou u het doen? U heeft het toch niet nodig?

Zo gaat het met die geest precies zo, want uiteindelijk zijn er bij haar ook veel dingen die net zo vanzelfsprekend zijn als bv. lopen voor u, nietwaar, of ademen. Daar denkt ze niet bij, dat realiseert ze zich niet. Toch ligt ook dit als een zeer bijzondere ervaring in haar verre verleden vast.

En wanneer ze dat alles bij elkaar heeft gevat - dus een overzicht heeft gemaakt over haar eigen leven - dan pas gaat ze weer handelen. Dan zegt ze dus: dit ben ik! Dan moet ik nog dat en dat doen om dat en dat te worden. Dan kijkt ze niet meer naar wat ze is, maar naar wat ze wil worden, totdat ze zegt: ja, nu kan ik niet verder meer, nu moet ik toch eens even kijken hoe het nu eigenlijk is. U gaat toch ook niet de hele week, wanneer u een dubbeltje hebt uitgegeven, opnieuw kijken hoeveel huishoudgeld u in kas heeft, nietwaar? Alleen als u tekort hebt dan gaat u denken: waar is het gebleven? Maar, als u niet meer verder kunt op een gegeven ogenblik - u had dit nog willen doen, maar u kunt het niet meer doen - dan gaat u rekenen. En dan gaat u ook rekenen, hoe kan het nu de volgende keer wél mogelijk gemaakt worden. En dan moet u even teruggaan, wat heb ik allemaal precies gedaan en uitgegeven, dat doet de geest nu eigenlijk ook.

Daarom leeft ze dus hele perioden als het ware op dat wat ze is, zonder zich daar precies mee bezig te houden; ze weet dat wel flauwtjes en dat weet u ook flauwtjes, op het ogenblik nog. Het is zo sterk, er zijn mensen die weten zelfs ongeveer in wat voor periode ze geleefd hebben, wat ze waren, nu, dat weten ze meestal niet meer, maar ze hebben toch zo'n flauw idee, ja, die tijd, daar ben ik mee verwant.

Laten we het zo zeggen of: dat land dat schijnt me zo te trekken, daar hoor ik schijnbaar bij.

En dan zegt u: ja, maar dat is maar een gevoel. Ja, dat is precies hetzelfde gevoel dat u dwingt om zoveel malen adem te halen dat u voldoende zuurstof binnenkrijgt om normaal verder te leven. Dat is dus een niet-bewuste kennis, die automatisch verder blijft gaan om uw leven te richten, want uw voorkeur, nietwaar, en uw tegenzin zijn heel vaak beslissend in wat u doet in uw leven en wat u laat. En dat is nu die ervaring van vroeger die meewerkt.

Maar u kunt het niet in die kleine hersenen pompen, daar, ja, ik bedoel de grote hersenen hoor, maar ze zijn in verhouding klein voor alles wat erin gezet zou moeten worden, nietwaar. Over dit onderwerp nog meer te spreken? Andere vragen niet vrienden, daar is zo meteen nog een speciale vragenrubriek voor.

Vraag: Welke gevaren bedoelde u, wanneer iemand in een lagere geest tracht af te dalen?

Antwoord: Nu, kijk eens. Wanneer u in een lagere sfeer terechtkomt, dan heeft deze sfeer speciale eigenschappen. En die eigenschappen die kunnen we het best zo uitdrukken als zijnde fouten - de speciale fouten - van die sfeer. Nu is het heel goed mogelijk dat bij uzelf ook de mogelijkheid tot deze fout aanwezig is, dat weet u niet, u heeft die mogelijkheid misschien nooit gehad. U komt in aanraking met deze sfeer en u laat u verleiden om een ogenblik als het ware uw eigen denken volledig in die sfeer te verplaatsen. Dan op dat ogenblik zouden al degenen die daar aanwezig zijn als het ware u uw kracht afhandig kunnen maken, u dus maken tot een gelijke. Ze zouden u zo een beetje als gijzelaar vast kunnen houden.

En dan zou op den duur uw eigen kracht wegvallen en dan zou u gaan behoren tot de sfeer waartoe u gekomen bent. Heeft u helpers dan is dat gevaar zo groot niet, dan is er over het algemeen wel iemand die zorgt dat u nog net op het laatste nippertje gered wordt, nietwaar, net als in een heel spannende film. Het staat zo, je zou zelf niet meer weten hoe je gered kunt worden, maar dan is er nog iemand en die haalt je eruit.

Maar het is altijd gevaarlijk, want daardoor kun je tot de ontdekking komen dat je fouten hebt en dan moet je heel hard aan het werk om die te gaan verbeteren. Dat is niet prettig, je zou liever productief blijven, nietwaar. Die gevaren gaan zelfs verder, u zou onder bepaalde omstandigheden bang kunnen worden, en angst is het meest gevaarlijke in de sfeer. Wanneer u bang bent n.l. dan geeft u uw zelfbeheersing tijdelijk prijs en dan bent u een voertuig voor een ieder die zich daarvan meester wil maken. En nu kan die persoon daarmee wel niet tot uw eigen sfeer opstijgen - dat gaat niet - maar kan wel krachtens de in u gelegen kennis en vermogen, dan in zijn eigen sfeer gaan domineren. Dan krijgen we op een dergelijke manier uiteindelijk die grote en machtige demonen. Is het duidelijk?

Reactie: Ja zeker, dank u wel.

Antwoord: Nog meer over dit onderwerp, vrienden?

Vraag: U spreekt van helpers in die andere wereld. Zijn er in die andere wereld ook tegenstanders die die andere levens het moeilijk maken en de ontwikkeling moeilijker maken, of is dat niet het geval?

Antwoord: Nou, dat is over het algemeen niet zo sterk het geval als hier op aarde, omdat hier op aarde - bij u uiteindelijk - de verschillende ontwikkelingssferen door elkaar lopen, maar zoals ik al gezegd heb, het lagere kan niet naar een hogere sfeer toe, dat is onbereikbaar.

Dus het kan alleen gevaarlijk worden - tegenstanders worden - wanneer de hogere sfeer tot de lagere sfeer afdaalt En zo kunnen we dus tegenstanders die - zoals ik dat bv. zo-even heb aangeduid, dat is een van die mogelijkheden - tot grote krachten in hun eigen sfeer zijn geworden. Elke bewustwording van iemand uit die sfeer, betekent dus een vermindering van hun eigen kracht, hun eigen macht, hun heerschappij. Zij zullen dus te allen tijde trachten om degene die licht wil brengen in zo'n sfeer, te bestrijden.

Zó bestaan ze dus wel als tegenstanders, maar hoe beter de sfeer wordt, hoe minder we merken van deze neiging tot tegenstand, die hoort speciaal eigenlijk in de duistere sferen thuis en ja, ik zou ook nog zeggen in de schaduwregionen, die mistige landen waar men kort na de dood nog even door moet. Daar heersen ze nog wel, maar zelfs in die sfeer zijn ze over het algemeen niet meer heersers, alleen wanneer men zichzelf aan hen onderdanig heeft gemaakt, dan kunnen zij heerser zijn, maar dat moet tijdens het leven gebeurd zijn, maar anders dan kunnen ze hoogstens als verleiders optreden.

Ze spiegelen u dus iets voor wat in de werkelijkheid niet aanwezig is en brengen u daardoor tot een overgave aan hun persoonlijkheid en dan nemen ze u mee naar hun eigen sfeer die over het algemeen veel lager ligt.

Is dat duidelijk? Ja, tegenspraak zegt u daar of denkt u daar. Mag ik er even op antwoorden? De schaduw sfeer is een sfeer die aan de aarde verwant is en waardoor dus een schil bv. als voertuig kan worden gekozen. In een hogere sfeer is een dergelijk voertuig meestal niet voorhanden en kan alleen worden samengesteld tijdelijk, door degenen die weer uit een

hogere sfeer naar zo'n bepaald niveau van begrip en kennen toekomen en vernietigen dat ook weer automatisch. Maar in deze schaduw sfeer daar gaan veel van uw gedachten in rond en uw geconcentreerde gedachten kunnen leiden tot de bouw van voertuigen, die zelf niet bezielde zijn, maar die bereikbaar zijn voor een ieder uit elke sfeer. Die zijn dus als - ja, hoe moet ik dat zeggen - een soort automatische machines op afstand bestuurbaar. En deze bestuurbaarheid kan dan misbruikt worden.

Ja, in sommige gevallen zou er zelfs over het bezit van een dergelijke vorm - vooral wanneer het schrikvormen aangaat - een zeer grote strijd kunnen ontbranden. Dus zo zit dat weer in elkaar.

Reactie: Mag ik u nog eens even een vraag stellen?

Antwoord: Ja zeker.

Vraag: Het komt u misschien heel dwaas voor - ik ben in deze materie absoluut niet bekend - maar ik wilde toch eens graag van u weten, waaraan ontleent u de grote positiviteit waarmee u al deze dingen vertelt van de verschillende sferen en de verschillende regionen?

Antwoord: Die ontleen ik, waarde vriend, allereerst aan mijn eigen ervaringen en ten tweede aan - laat ik zeggen - mijn leermeesters. Ik ben ervan overtuigd dat zij de waarheid spreken. Ik weet voor mijzelf dat ik een deel van deze waarheid kan bevatten en niet het totaal, vandaar dat ik ook begonnen ben om - mede sprekende namens alle anderen die het woord tot u zullen richten - te zeggen, ik ben niet onfeilbaar, ik kan fouten maken. Maar wanneer u iets meegemaakt heeft dan bent u daarover ook positief, dan zegt u: zo is het, zo heb ik het meegemaakt, zo heb ik het geleerd, dus zo is het. Vandaar dat deze positiviteit in onze betogen nog wel eens naar voren wil komen.

Reactie: Ik dank u.

Nou vrienden, ik geloof dat wij daarmee het onderwerp kunnen sluiten, nietwaar?

Dan ga ik het woord overgeven aan de volgende spreker en dan dank ik u voor uw aandacht.

EEN CAUSALE VERKLARING VAN HET LEVEN

Goedenavond vrienden.

Het tweede onderwerp is een onderwerp naar uw eigen keuze, vertelt u maar, waar zullen we over spreken?

Vraag: Mogen wij van u hebben een causale verklaring van het leven?

Antwoord: Juist, de oorzaak van het leven eigenlijk. En dan komen we niet veel verder want de verklaring die daarvoor te geven is, is deze: het "zijn" schept de noodzaak tot ervaren, het ervaren leidt tot een deling van het eigen ik, zodat tussen de uitersten van het zijn, het leven zich afspeelt en hiermede wordt tot een beleven van omstandigheden. Dat is de causale verklaring die u vraagt.

Het leven zelf, de levenskracht, is - zover als wij dit na kunnen gaan - de Schepper, dus God. God uit zich. Doet God dat door iets buiten zich te projecteren of doet Hij dit door het in zich te scheppen? Een vraag die moeilijk te beantwoorden is, maar die ons - krachtens onze waardering voor God - heeft geleid tot de stelling: alles ligt in God.

Wanneer nu in God bepaalde eigenschappen tot uiting moeten worden gebracht, dan is het noodzakelijk dat zij erkenbaar worden, dit kunnen zij slechts indien daarnaast andere waarden bestaan die een vergelijk mogelijk maken. Zo kan dus, wanneer wij willen komen tot een leven, een bestaan dat kenbaar wordt, komen tot een veelheid van verschijningsvormen die volledig elkaars tegengelen zijn en die door dit tegendeel zijn, de erkenbaarheid van beide uitersten en alle daartussen mogelijke graderingen mogelijk maken. Eerst daardoor wordt de zaak dus kenbaar. Een God dus die alleen goed is, kan niet bestaan, ook geen God die alleen

kwaad is. Er kan wel een God bestaan die een uiting tot stand brengt, die door ons – krachtens ons standpunt – wordt ervaren als goed of als kwaad.

Wanneer nu in een dergelijke wereld een bewustzijn wordt geplaatst, dan zal het bewustzijn moeten komen tot een leven d.w.z. tot een ervaren van de omstandigheden en zal geleid worden door de eigen verlangens tot een uiting in een bepaalde vorm, aangepast aan hetgeen wat men bereiken wil, aan de omstandigheden die men vindt. Hierdoor treedt dus voor het leven een vorm op.

De eerste levensvorm zal uit de aard van de zaak zeer eenvoudig zijn, maar aangezien de persoonlijkheid een differentiatie van opvatting mogelijk maakt op praktisch het oneindige, zullen dus ook een oneindig aantal variaties mogelijk zijn in de zijnsvorm. De best ontwikkelden zullen voertuigelijk gekozen worden door de geest die daarmee zijn eigen mogelijkheden althans benaderd ziet, daardoor ontstaan rassen en soorten. U merkt wel, ik geef u hier dus wel het leven zelf als bestaan, maar ik kan u niet uitleggen waarom er het "zijn" als zodanig is. Het "zijn" als zodanig verklaren, dat zou betekenen: in staat zijn om God te kennen.

Als we dus een causaal verband zouden kunnen begrijpen tussen God en leven, dan moeten we verder gaan dan wat ik in het begin heb gezegd: God is er, God uit zich en daaruit ontplooit zich het leven. Het zijn uit God wordt tot leven. Dit is wel een aangeven van de oorzaak, maar die is onbepaald, is God. Om te komen tot een zuivere bepaling van het zijn als zodanig, zouden wij in staat moeten zijn om God te omschrijven. God omschrijven dat zou betekenen al het zijnde samenvatten en tot zijn middelwaarde terugbrengen.

Ook al weer af te leiden van hetgeen ik gezegd heb n.l.: uit God moeten tegenstellingen naar voren gebracht worden, uitersten, waardoor de kenbaarheid van het zijnde bestaat.

Wij kunnen dus veilig zeggen dat wanneer wij het slechtste en het beste naar ons oordeel nemen, dat daar tussenin God ligt en dat, wanneer we die tot een punt zouden willen terugbrengen, ons eigen oordeel in staat zou moeten zijn, om onze eigen plaats tussen goed en kwaad te bepalen. Daarbij blijft dus altijd God individueel.

Zouden wij dat onpersoonlijk kunnen doen ten opzichte van het Al, dan zouden wij één bepaald punt vinden waarin de totaliteit van de eigenschappen elkaar opheft en dan zouden wij waarschijnlijk zeggen: dit is God, dit is het begin van de levende kracht.

Maar dan staan we nog voor de vraag: hoe komt deze levende kracht tot uiting.

Is het een persoonlijkheid zonder meer, of zitten daar ook nog weer wetten in deze persoonlijkheid verborgen? Zijn dit ook weer wetten dan gaat het nog weer verder, u ziet dus, de causale oorzaak van het zijn te vinden is moeilijk, zo niet onmogelijk. Maar van het leven is het anders. Het leven kunnen wij zeggen, wordt gevormd door de behoefte tot uiting van een zijn - een wezen dus - dat de mogelijkheid tot erkenning in zich voelt en deze tracht uit te buiten. En dan zullen de eerste zijnsvormen noodgedwongen zeer eenvoudig zijn en ik denk dan hier bv. aan proteïnen, die door straling gedreven worden tot de vorming van een levenscentrum, dat is wel de meest eenvoudige vorm, dan krijgen wij eencellige wezens.

En van daaruit kunnen wij dan elke ontwikkeling verder zoeken naar gelang het bewustzijn van de bezielende geest groter wordt en diens eigen uiting dus dwingt tot een bepaalde ontwikkeling. Daarbij zal ze zich aanpassen aan de voortdurende omstandigheden die zij rond zich vindt m.a.w., als morgen de mensheid vleugels moet krijgen, alleen maar om het voor zichzelf mogelijk te maken verder te gaan, dan zal een groot gedeelte van die mensheid inderdaad vleugels krijgen en dan zal er een ras van gevleugelde mensen ontstaan. En wanneer de mensen geen armen of benen meer nodig hebben, dan zullen die verschrompelen en wegvallen. De geest tracht dus haar voertuig aan te passen aan haar eigen behoefte.

En deze vereniging van stof en geest is blijkbaar de noodzaak voor de ziel om tot uiting te komen. Zij kan ook niet alleen zich eenzijdig uiten, zij moet altijd een tweeledigheid hebben en die is bv. in uw huidige wereld waarin u nu bestaat, de tweestrijdigheid van beginsel die liggen in de materie - in uw stoffelijk lichaam - en in uw geest. Deze twee zijn niet harmonisch, ze zijn onharmonisch, scheppen daardoor problemen en uit deze problemen komt men tot een conclusie, dus tot een bewustzijn.

Wanneer het in de sfeer van de geest is dan is hier de levende kracht of de ziel in tegenstelling tot haar uitingsvorm en bestaat het verschil tussen deze beiden. Vandaar dat de laatstgenoemde vorm wel het meest te verkiezen is.

Ze laat n.l. niet een zo sterke probleemstelling toe als de stof gebonden wereld.

Daar staat echter tegenover dat zij daardoor in haar ervaringsmogelijkheid sterk beperkt wordt. Ik geloof dat ik daarmee eigenlijk voor zover ik dit althans kon krachtens mijn eigen weten, voor u het causale van het zijn, van het leven heb belicht.

Ik ben er mij van bewust dat hier zeer vele vragen openblijven, maar wanneer ik alle mogelijkheden zou moeten gaan belichten dan zouden we in geen uren klaar komen. Indien dit u dus niet voldoende zal zijn - één van u - dan geloof ik dat u het verstandigste zou doen door het bepaalde punt of het probleem dat u hier treft aangaande dit zijn in dit leven, naar voren te brengen, dan zal ik trachten om daarop te antwoorden krachtens onze ervaringen, zover als dat mogelijk is en verder krachtens de theorieën die wij op deze ervaringen gebouwd hebben.

Vraag: Mag ik dan nog even vernemen het algemene doel van het zijn, van het individu zelf?

Antwoord: Vanuit God gezien is het zeer moeilijk om vast te stellen waarom het individu werd geschapen. Maar het zijn op zichzelf van het individu was een noodzakelijkheid om de mogelijkheden te vergroten. Wanneer u werkt met één chemicalie dan zult u in geen enkel laboratorium een groot aantal uitvindingen kunnen doen, u zult nooit alle mogelijkheden die in deze chemicalie verborgen zijn naar buiten kunnen brengen.

Kunt u haar echter mengen met andere chemicaliën, dan zullen de mogelijkheden vergroten naar gelang het aantal andere stoffen die u ter menging aanwezig hebt. Ik wil niet zeggen dat elke uiting positief zal zijn, er zullen zeer zeker negatieve bij zijn, maar u zult dan in ieder geval zeer veel meer mogelijkheden krijgen. Ik zou me dus voor kunnen stellen dat God de persoonlijkheid tot aanzijn bracht als een facet van zijn eigen wezen en daaraan een zekere onafhankelijkheid van handelen en denken verleende, juist om hierdoor tot een volledige of wel volmaakte uiting van zichzelf te komen. Dat daardoor dit persoonlijk bewustzijn langzaam maar zeker op moest streven naar het goddelijke bewustzijn is begrijpelijk, want het wenst te allen tijde gelijk te zijn aan zijn bron. De levenskracht kan niet afgezonderd blijven van de bron die haar voortbracht, ze heeft geen zelfstandig bestaan.

Als zodanig moet zij dus trachten om deze bron te erkennen en ik vermoed wel dat daaruit alle leven eigenlijk voortspruit en dat het doel van het leven dus is de bewustwording die ons in staat stelt terug te keren tot het punt waarvan we eens zijn uitgegaan. Dat is zover het onze eigen drijfveren betreft. In God zelf weet ik niet wat de bedoeling is. Ik sta hier weer voor het grote raadsel: er is een schepper ergens, hoe Hij eruitziet, wat Hij precies is weet ik niet, ik kan er alleen over filosoferen. En wanneer ik dat doe dan ben ik nooit in staat om te komen tot een concrete conclusie, ik kan hoogstens wat goochelen met abstracties en wat stellingen bouwen die dan misschien wel eens waar zouden kunnen zijn, maar ik zou nooit een zekere waarheid kunnen vinden. Dus, dat is alweer een antwoord, al is het misschien niet zo volledig als u het graag zou hebben.

Reactie: Mag ik er achtervoegen dat we eigenlijk een eeuwige kringloop zullen moeten volgen, nimmer eindigend, steeds afgestoten uit de bron en er steeds weer naartoe.

Antwoord: Die mogelijkheid is natuurlijk niet uitgesloten, maar aan de andere kant, wanneer wij eenmaal de bron hebben bereikt en deze bron zou ons hernieuwd uiten, dan zou dit betekenen een vernieuwing van de Schepping en dan zou deze uitstoting niet alleen voor ons kunnen gelden maar dan zou zij de totaliteit van de Schepping moeten raken.

En daarom geloof ik dat elk wezen terugkomt tot zijn Schepper en daar tot de voltooiing van deze Schepping oftewel de volledige terugkeer van het geschapene in bewuste toestand tot de Meester, daar blijft. Van daaruit kan dus opnieuw de Schepper komen tot een creëren en wanneer Hij dat doet dan zal waarschijnlijk alles wat bij Hem rust, daar weer op een bepaalde wijze worden geuit en ingezet.

De vraag blijft of dan de persoonlijkheid en het persoonlijkheidservaren gehandhaafd blijft. Ik betwijfel het. Dan zouden we verder nog kunnen zeggen dat buiten de Schepper misschien nog een andere macht staat en dan komen we in de meer Brahmaanse zienswijze terecht. Waar wij dus aan kunnen nemen dat er een dag en een nacht van Brahm of Brahma bestaat waarbij een voortdurende schepping plaatsvindt, tot het uitdoven van die schepping, waarbij alles terugvalt en voor de aanwezige Schepper - de nieuw aanwezige Schepper - de mogelijkheid opent uit ditzelfde aanwezige, zichzelf weer te uiten. Maar dan blijft er ook tevens achter bestaan - buiten de onmiddellijke Schepper dus van ons kenbare heelal - een andere macht die nog groter is, waarheen dan ook weer iemand kan gaan wanneer hij eenmaal het Schepper-zijn

verlaten wil. En dan komen wij in een oneindigheid van raadselen terecht, waar we veel over kunnen spreken maar waar we m.i. toch nooit met een rustig geweten van kunnen zeggen het levert resultaten op.

Reactie: Ik dank u wel.

Is er over dit onderwerp nog meer te zeggen vrienden? Niet meer.
Band loopt af en er wordt gelijk tot pauzeren besloten.

VRAGENRUBRIEK

Goedenavond vrienden.

Zuiver persoonlijke vragen mogen niet gesteld worden. Alle andere zullen wij trachten te beantwoorden voor zover het ons mogelijk is. Dus, gaat uw gang.

Vraag: Waar staat in de Bijbel: beter één hand in rust dan twee handen vol werk.

Zoals u maandagvond zei, in Jeremia staat het niet. Waar dan wel?

Antwoord: Dat zou ik zo niet durven zeggen, ik ben geen Bijbelkenner, maar we zullen het even nazoeken. Als het een bijbelse spreuk is dan geloof ik wel dat er velen zijn die in dit punt althans graag naar de Bijbel zouden leven. Maar wij zullen het voor u nagaan, dus.

Vraag: Weten diegenen die zijn overgegaan meer dan wij? Ik bedoel diegenen die nog niet zo heel lang zijn overgegaan?

Antwoord: Dat ligt precies aan de persoon. Uiteindelijk zijn er mensen die 70 jaar op aarde kunnen leven en nog stom blijven. En er zijn mensen die met 20-25 jaar een buitengewoon diep doorzicht krijgen. Hetzelfde hebben we dus ook bij degenen die pas zijn overgegaan. Maar er zijn er zeer zeker bij die beschikken over een kennis die - van aards standpunt bezien - ontzagwekkend is. Het is maar de kwestie hoe snel realiseren zij zich hun mogelijkheden en welk gebruik maken ze ervan.

Reactie: Dank u wel.

Vraag: Kunnen wij hier op aarde hen die reeds in uw sfeer werken, helpen? In uw sfeer zullen toch ook moeilijkheden en teleurstellingen overwonnen moeten worden. Kunnen wij van hieruit steun geven?

Antwoord: Dat ligt alweer aan de sfeer waartoe u zich richt.

De sfeer waarin wij leven die brengt met zich mee dat u in onze sfeer zelf ons praktisch geen hulp kunt geven. U kunt ons echter wel helpen bij het werk dat wij doen. Over het algemeen is het goed - wanneer u ons wilt helpen - wanneer u tracht om te allen tijde positief te denken en te handelen. Wanneer u dus voortdurend rond uzelf een sfeer schept die goed is. Hoe beter de sfeer is, hoe gemakkelijker wij kunnen werken, hoe meer u bereid bent om geestelijk alles in te zetten om een ander te helpen, hoe meer wij gebruik zullen kunnen maken van deze bereidheid en daardoor onze eigen prestaties vergroten, anderen kunnen helpen, ja zelfs teleurstellingen die wij moesten ondergaan, zullen daardoor misschien gedelgd kunnen worden. U zou dus kunnen zeggen: bidden, maar dan niet alleen bidden zo in een ogenblik, maar door voortdurend te leven in een sfeer die zoveel mogelijk gericht is op God en het goede.

Vraag: De spreker vóór de pauze zei: wij kunnen niet zeggen God is goed of God is kwaad. Dit bevreemdt mij. Volgens mij is God de Schepper van alles en God is vol-maakt. God zal nooit een kracht, dus het kwade geschapen hebben, want dan had Hij een macht tegen Zichzelf geschapen. In de Bijbel staat: God is te rein voor ogen, dan dat hij kwaad zou zien. God kent dus het kwaad niet. Dit bestaat alleen in ons eigen denken. Wanneer wij zouden trachten de wereld en elkaar vanuit God te zien, dan zou er ook geen kwaad bestaan, dan zouden we alleen het goede en liefde zien. Hoe denkt u hierover?

Antwoord: Ik kan niet anders zeggen dat ik het volkomen met de spreker eens ben, want zodra wij ons zetten op het standpunt God, bestaat er geen goed en geen kwaad. Goed en kwaad zijn de waarderingen die wij zelf hebben voor de verschillende waarden die ons tegemoet treden in ons leven en als zodanig is dus inderdaad goed en kwaad een zuiver persoonlijke kwestie, een relatieve kwestie die afhankelijk is van ons inzicht.

Wanneer wij echter vanaf ons standpunt de Schepping moeten beoordelen, zullen wij inderdaad komen tot dingen die wij als voor ons goed en als voor ons kwaad zullen aanduiden. Wanneer wij dan zeggen goed en kwaad, dan bedoelen wij hiermee dus de begrenzingen als het ware gesteld door God - als men een oneindigheid althans begrensd kan denken - en hiermee zouden wij dus komen tot de conclusie dat wij - in God levende - er naar toe streven op een bepaald facet van God, op een bepaald deel van God en dat al datgene wat daarmee niet in overeenstemming is, door ons als kwaad wordt ervaren.

En vandaar vermoed ik ook, zou de spreker vóór de pauze dan gezegd hebben dat God dus goed en kwaad heeft geschapen. God heeft inderdaad goed en kwaad geschapen vanuit ons standpunt, vanuit Zijn standpunt is Hij Zichzelf, en Zichzelf zijnde kan Hij - zoals zeer juist wordt opgemerkt - niet anders zijn dan volmaakt, volmaakte reinheid, volmaakte rechtvaardigheid en volmaakte liefde.

Vraag: Heeft het nog nut dat men voor de overledenen H.H. Missen op laat dragen?

Antwoord: Dat ligt eraan hoe u deze heilige Missen ziet. Wanneer met een volle inzet van geestelijk vermogen wordt gebeden en magische kralenhandeling wordt verricht, dan worden hierdoor krachten vrijgemaakt die inderdaad voor de overledene van groot nut kunnen zijn, echter, wanneer u een paar Missen zou bestellen en hier wordt dus onder vele anderen misschien een enkele naam herdacht - of slechts in een samenvatting herdacht - dan betwijfel ik of deze Mis veel nut zal hebben. Zij moet gericht worden op de persoonlijkheid.

Wanneer wij deze Mis zien als het opdragen van de hernieuwde Kruisdood van Christus voor een bepaalde persoon, dan moeten wij daarbij ons realiseren dat deze persoon - wanneer hij zich tot Christus wendt - te allen tijde de verlossende krachten die uit de Christus geboren worden, als reiniging en als verheffing zal kunnen ervaren. Ik geloof dus niet dat zonder meer lezen van een Mis voldoende is om iemand in onze sferen te helpen.

Vraag: Wanneer iemand helderziend is, wil dit dan zeggen dat deze een oude ziel is, oftewel dat hij of zij reeds verschillende malen gereïncarneerd is?

Antwoord: Dat is helemaal geen noodzakelijkheid, anders dan zou u ook kunnen zeggen dat iemand die doof is, of iemand die slecht ziet of bijziende is, dat die een zeer jonge ziel moet zijn. Het is onredelijk om een dergelijke bepaling van de duur te zoeken in de bekwaamheden. Helderziendheid kan in vele gevallen zelfs veroorzaakt worden uiteindelijk door een zuiver lichamelijke fout, waardoor in het lichaam bepaalde centra gevoelig worden voor trillingen die normalerwijze door de mens niet worden waargenomen. In vele gevallen kan dus een zuiver lichamenlijk verschijnsel zelfs oorzakelijk zijn voor helderziendheid en ik meen zelfs dat de praktijk zal bevestigen dat zeer vele helderzienden die dit op latere leeftijd verworven hebben, dit gekregen hebben, hetzij na een zeer zware geestelijke of wel lichamelijke schok.

Hiermee zou dan de theorie van de "oude ziel" ook meteen de wereld uitgeholpen zijn.

Ik laat hiermee de mogelijkheid dus open dat een ziel die inderdaad veel ervaring heeft, de vermogens uit de geest méér kan behouden dan één die pas in de stof leeft. Dit ligt echter niet aan de zuiver lichamelijke of zuiver geestelijke omstandigheden maar aan de wijze waarop de geest van de lichamelijke mogelijkheden gebruik weet te maken. In een dergelijk geval krijgen wij een bewuste helderziendheid die volledig beheerst wordt en in volledige tegenstelling staat tot de onbeheerste helderziendheid die door ongeval tot stand kan worden gebracht. Zelfs dan echter is het niet mogelijk om te bepalen - wanneer deze bewust-ziende en beheerst - helderziende geest dus in een lichaam woont - of zij meerdere malen op de wereld was of niet. Men kan hoogstens zeggen dat zij geestelijke bekwaamheden heeft die groter zijn dan de doorsnee hier op aarde. Ik hoop dat dat voldoende is.

Reactie: Dank u wel.

Vraag: De gelovigen zijn zich bewust van hun taak en verantwoordelijkheid. Hetzelfde doen de humanisten en zo kunnen we doorgaan. Bij wie ligt het ware bewustzijn, wie is gerechtigd om over deze aangelegenheid te oordelen? Zo heeft de mens dus te maken met diverse bewustzijnsgraden. Zou u ons daarover het een en ander willen vertellen?

Antwoord: Oordelen allereerst is onmogelijk. Niemand kan oordelen want een zeer primitief gelovige van een zeer primitief geloof kan door het intense beleven van dat geloof veel hoger staan dan iemand die een veel beter gefundamenteerd geloof op een, nu ja, laten we zeggen, een halve manier een halfslachtige manier tot uiting brengt. Wanneer wij spreken over Christenen in verschillende religieuze groeperingen, over Boeddhisme, over Moslims, kortom over alles wat er is, Hindoes, noemt u maar op, dan spreken wij hiermee over een bepaalde religie, over een bepaalde wereldbeschouwing. Ik geloof dat de wereldbeschouwing op zichzelf te allen tijde het goede in zich draagt. Elke beschouwing - zelfs die op het ogenblik funest dreigt te worden voor de huidige wereld - draagt in zichzelf de kern van het goede, het is aan de mens om dit goede uit te leven in daden en niet te maken tot een masker voor zijn eigen ongerechtigheid. Ik geloof dus dat wij kunnen zeggen dat de verschillende bewustzijnsgraden niet zozeer gelegen zijn in de religieuze beleving.

Ik kan mij voorstellen dat een zeer hoogstaand en zeer bewust mens omwille van zijn medemensen een bepaalde religie blijft accepteren als goed gelovige, ofschoon zijn eigen interpretatie daarvan wel zeer sterk verschilt van de officieel gangbare. Maar ik geloof dat, wanneer wij over een graad willen spreken, dat het ligt in de graad waarin bewustwording wordt uitgedragen, dat deze uiteindelijk de beslissing moet brengen.

Een humanist die een goed humanist is en zegt aan geen God te geloven - iets wat overigens een moeilijkheid is om aan géén God te geloven, iedereen vindt er toch wel iets voor in de plaats, of hij het noodlot noemt, of natuur of wat anders, dat verandert dus de naam - maar wanneer hij zegt aan geen God te geloven, geen enkele religieuze belijdenis toegedaan te zijn, maar leeft volgens de idealen van een humanistisch principe, dan zal deze mens een betere Christen zijn dan de Paus van Rome als hij zich niet houdt aan datgene wat zijn leer verkondigt. Ik hoop dat dit duidelijk genoeg is.

Reactie: Dank u.

Vraag: Kan hetgeen wat nachts gebeurt met uittreding in het dagbewustzijn worden overgebracht?

Antwoord: Gedeeltelijk is dit mogelijk, volledig is het zeer moeilijk. U zult zich erop moeten trainen om dan een gedachteloosheid tot stand te brengen op het ogenblik van inslapen, dus niet met bepaalde gedachten in gaan slapen, maar zoveel mogelijk een abstracte figuur bv. tot concentratievoorwerp maken? Denkt u aan een driehoek, nietwaar, of aan een cirkel.

Wanneer dit gebeurt dan wordt hierdoor de vereenvoudiging van het denkproces zo groot, dat het mogelijk blijkt om bepaalde gedachtestromen direct vóór het ontwaken - wanneer de geest het lichaam weer nadert - daar in te prenten, echter dan zullen ze nog zeer vluchtig zijn en zal men deze herinnering onmiddellijk vast moeten leggen na het ontwaken, en wel in de eerste 2 á 3 minuten zou ze behouden kunnen blijven. Het is praktisch onmogelijk - tenzij men een zeer intensieve training hiervoor gevolgd heeft - om de gehele belevenis tijdens een uittreding, vast te leggen in het stoffelijk geheugen.

Zelfs wanneer dit - dank zij een grote training - volledig slaagt, dan zal de waardering van de herinnering een andere zijn dan de werkelijke belevenis, omdat nu eenmaal de sferen vaak zeer sterk verschillen van de stof en daardoor de waarde van de voorstellingen een geheel andere wordt, wat men dan stoffelijk over het algemeen niet zo gemakkelijk terugvindt.

Vraag: Wanneer is het ogenblik voor reïncarnatie gekomen bij onze ontwikkeling in de sferen?

Antwoord: Dat ogenblik dat de zijnstoestand in de sfeer geen enkele ervaring meer kan bieden en wij geestelijk rijp zijn voor een incarnatie, dat wil dus zeggen, wanneer wij bewust verlangen naar de mogelijkheid in een andere sfeer onszelf te uiten en de mogelijkheid daarvoor - volgens ons eigen inzicht - het gunstigst ligt in de stof.

Wanneer dit in ons leeft, krijgen wij de hulp die nodig is eventueel - het ligt eraan in welke sfeer men leeft - om tot incarnatie te komen.

Vraag: De invloed en uitwerking van de rede van President Eisenhower achter het ijzeren gordijn en de reactie daarop.

Antwoord: De invloed? Een bevestiging van het vredesaanbod van de heersers achter het ijzeren gordijn. M.a.w. men zegt daar: we hebben nu het Westen uiteindelijk gedwongen de vrede te aanvaarden, daar de volkeren van de aarde dit wensen. Hiermee is bewezen dat de perfide heersers het anders gewild hebben. De uitwerking daarvan? Verzwakking van het

Russische vredesoffensief en daardoor de noodzakelijkheid politieke maatregelen te treffen die het inzicht van Rusland redden tegenover de rest van de wereld en het daardoor mogelijk maken dat Rusland alsnog zichzelf op het meest gunstige peil kan tonen. Dit laatste is een prestigekwestie. De wijze van handelen werd gedictéerd door de omstandigheden in het land zelf en zal als zodanig opgelegd worden aan alle Satellietstaten voor zover dat mogelijk is. Voor China bv. is dit niet geheel mogelijk en wij kunnen dus zekere conflicten verwachten. Deze conflicten zouden een totale omkeer van de Russische houding kunnen veroorzaken, vooral wanneer het Westen op een iets ontactische wijze zou reageren en daardoor het door Rusland verworven aanzien - althans in eigen ogen verworven aanzien - teniet zou doen.

Vraag: Zou u zo vriendelijk willen zijn de componist Händel te herdenken?

Antwoord: Hoe zouden wij iemand kunnen herdenken die leeft? Händel herdenken heeft geen zin. Wij kunnen hoogstens een ogenblik aan zijn werken denken. En dan is het opvallend dat Händel de mogelijkheid heeft gezien om in een vaak veel klaarder structuur dan zijn meer klassieke soortgenoot Bach, vaak de meest edele gedachten te verklanken. Händel heeft geschapen zeer veel profane melodieën, maar daarnaast ook kunstwerken die het religieuze bereiken, zo niet te boven gaan. Hij heeft de mogelijkheid gevonden om zijn gevoelsimpressie ten opzichte van de Eeuwige vast te leggen in melodie. Dat dit helaas niet altijd volledig door de tekst gevolgd wordt - wanneer deze althans wordt gezongen - is begrijpelijk.

Een volledig samenklanken zou in deze haast onmogelijk zijn. Eén van zijn meest bekende werken het Largo bv. brengt wel zeer intens het omhoogstreven naar voren - uitgebeeld in klank - en brengt daarbij ook de verlossing de Verlossingsgedachte die werkelijk glorieus, kristalhelder en eenvoudig is. In tegenstelling met verschillende andere componisten uit zijn tijd, heeft hij de mogelijkheid gevonden om zonder het zware akkoord in majeur, te komen tot een oplossing van zijn melodie en als het ware een vervluchtiging daarvan in de eeuwigheid, het muziekwerk zelf afgesloten achterlatend, maar naklinkend in de ziel van de beschouwer. Wanneer wij verder zouden moeten spreken over deze figuur, geloof ik dat wij het verstandigste doen door te zwijgen. Want wat kan een woord zeggen over een melodie?

Wat kan uiteindelijk een spreker u vertellen van een musicus die zich uitleeft in klanken?

Wat kunnen wij u vertellen over de beperktheid van middelen waarmee hij vaak heeft moeten worstelen, terwijl hij een uitdrukking wilde vinden die wel in hem leefde, maar instrumentaal niet weer te geven was. Dit is niet te zeggen. Wie Händel wil herdenken die schenkt de aandacht aan zijn werken en zal daarmee zeker een geestelijke verruiming en bevrijding vinden. Wanneer men tegenstellingen tussen Händel en zijn muziek soms niet kan ontwijken, laten wij dan altijd denken dat in deze melodieën het edelste van een mens werd vastgelegd, opdat het mocht zijn een lering en een vreugde voor degenen die na hem zouden komen.

Ik hoop dat ik hiermee aan uw verzoek voldoende heb voldaan.

Reactie: Ik dank u zeer.

Zijn er nog meer vragen, vrienden? Niet veel meer, maar een paar.

Reactie: Antwoord wordt gevraagd op de eerst gestelde vraag, die nog niet beantwoord kon worden.

Antwoord: Die vraag is gesteld, maar we zijn nog niet in de mogelijkheid om er antwoord op te geven. Komt dat antwoord door, dan krijgt u het alsnog en anders dan zult u moeten wachten - zozeer het ons spijt - totdat wij wederom tezamen zijn. Dit kan dus niet zo zonder meer worden gezegd. Ik heb hier geen Bijbelkenner die mij op het ogenblik onmiddellijk op kan geven: hoofdstuk, vers en boek van de bewuste spreuk. Ik ben er echter van overtuigd dat die in de Bijbel te vinden moet zijn, want anders dan zou men dat niet gezegd hebben.

Vraag: Is het boek dat pas uitgekomen is en geschreven is door de gele meester, door u geïnspireerd, door uw groep?

Antwoord: Pardon, dat kan ik niet helemaal begrijpen, zou u dat even willen herhalen?

Reactie: Er is een nieuw boek uitgekomen over dit gebied en dat is geschreven door "de man met de gele mantel". En u vertelde kort geleden dat er sommige boeken door u geïnspireerd zouden worden. Is dat dit boek o.a.?

Antwoord: Laten wij zeggen dat in dit boek gegevens verwerkt zijn die volkomen juist zijn en die inderdaad - door niet onze groep, maar door een verwante groep - naar voren werden

gebracht, dat de samenstelling als zodanig echter voor een groot gedeelte komt voor rekening van de schrijver. De schrijver die ervaring voldoende had om dit op een wijze vast te leggen geloof ik, die zeer zeker geen te grote tegenstrijdigheden in zich draagt en een oplossing biedt althans voorlopig voor veel problemen. Wanneer de schrijver in kwestie zelf verder ervaringen opdoet, dan zal hij waarschijnlijk een deel van het nu geschrevene toch weer moeten herroepen. Maar dat is een rijpingsproces en wat hij thans heeft gegeven is voor velen die een graad nog niet bereikt hebben die dergelijke dingen onnodig maakt, in ieder geval schoon en geeft voldoende inzicht. Ik geloof dat dat wel het voornaamste is. Boeken die door ons geïnspireerd zouden worden en zijn, die zullen wij te gelegener tijd wel eens onder uw aandacht brengen dan.

Vraag: Ik zou graag uw oordeel willen hebben over Ramakrishna.

Antwoord: Ramakrishna. Dat is een naam die doet denken aan een bepaalde Hindoegod, maar die zult u wel niet bedoelen.

Reactie: Neen, ik bedoel die man die in de vorige eeuw heeft geleefd, over wie Robert Rolland schrijft.

Antwoord: Ah juist, ja wacht even, dan heeft u daar te maken met één van de vele meesters. Kijk eens aan, dan kan ik u dit vertellen: zelfs op dit ogenblik nog, leven er in Indië een veertiental leraren die elk hun eigen groep rond zich hebben, er leven er verschillende die goed zijn en die minder goed zijn, maar allen hebben ze een bepaalde taak en beschikken ze over vermogens om hun medemens iets duidelijk te maken zonder dat daar teveel woorden mee verknoeid zouden worden. Ik vermoed dat uw Rama Krishna daar wel bij zal behoren. Is dat voor u voldoende ?

Reactie: Ja, dank u.

Nou vrienden, dan moet u mij niet kwalijk nemen dat ik nu de zaak beëindig.

We geven de laatste spreker het woord. Ik wens u allen verder een prettige avond nog toe.

HET SCHONE WOORD

Goedenavond vrienden.

Wij gaan dan besluiten met "Het Schone Woord" en de wijze van behandeling behoud ik mijzelf voor. Ik laat het aan u over om een paar onderwerpen op te geven die in dit onderwerp - of beter gezegd in deze rubriek dan - voor de laatste maal worden samengebracht.

Reactie: Dankbaarheid – Verlangen – Trouw – Moeder – Bewustheid – Vriendschap.

Antwoord: Wanneer het verlangen naar de eeuwigheid - Moeder van allen - ons leidt en wij trouw blijven voortgaan haar aan te streven, dan zullen wij zeker vinden de kracht die nodig is, de vriendschap die ons op onze weg sterkt en de geestelijke steun die ons verder leidt.

Is dat voor u voldoende?

Reactie: Ja, prachtig.

'k Ben uit de geborgenheid uitgegaan;
Ik verliet het onbezonnen zijn
In kleine ruimte,
En ging door een zee van pijn
Tot in de werk'lijkheid.
'k Verliet mijn Moeder Eeuwigheid
En werd begrensd aan alle kant,
Want rond mij is nu lucht en land en zee.
En ik moet reizen altijd voort,
Maar met mij reist een gedachte mee;
Ik denk zo vaak aan de Al-Moeder terug,
Aan de veiligheid die mij borg,
Voordat ik daalde langs de brug
Tot in de wereld.

En in dat verlangen denk ik
Met een dankbaarheid terug
Aan al wat ze mij geschonken heeft.
En in mij welt een woord, een klank:
Mijn God, hoe dankt U al wat leeft
Juist voor dit leven, voor dit zijn,
Maar Heer, leidt mij op mijnen weg;
Breng mij eens tot de Moeder terug!
Ach Heer, 'k ontzeg mij toch zoveel,
Ik streef zo hard,
Geef mij de steun, geef mij dat deel
Van 't zijn dat nodig is.
Zie, trouw ga ik verder,
Naar Uw woord en Uw wet,
Gij Heer, hebt mij in het leven gezet;
Onthoudt mij dan niet Uw steun,
Geef mij in mijn droefheid troost,
Geef mij zegen, Heer geef mij vriendschap;
Laat mijn wegen niet eenzaam zijn.
Zo denk ik vaak, zo bid ik vaak,
Zo wordt in mij de pijn van het bestaan
Een ogenblik verdoofd.
En dan zie ik op de wereld neer
En op het hele zijn en vraag me:
Heb ik dan vergeefs geloofd?
Ben ik dan trouw aan niets?
Zoek ik de weg der dwazen?
En dan komt het antwoord mij,
Een kracht die zachtkens zegt:
Ga verder, steun op mij,
Want Ik die voor U leed
Ben daag'lijks aan Uw zij.
En dan vergeet ik moeite en nood,
Dan vrees ik niet meer pijn of dood,
Dan vrees ik niet de overgang,
Dan is het leven niet te lang
Of niet tekort,
Dan is het goed te zijn,
Dan zie ik vrienden naast mij staan;
Zij helpen mij, ze willen gaan
Een deel des weegs met mij gelijk.
En samen gaan wij schree voor schree,
Beklimmen daarop tree voor tree
De trap die leidt tot de oneindigheid:
De Moeder, waaruit het Al geboren is,
Waaruit ook gij geboren zijt.
En zo gaan we den weg en zo dolen we voort
En soms komt er twijfel, soms wil een woord
Een ogenblik ons nemen de kracht van het leven,
Maar dan denken wij aan de zegen,
De steun in droefheid,
Aan de vriendschap, ons gegeven.
En we gaan verder tot eens
Aan het eind van 't zijn, een gouden brug
Ons leidt tot de Eeuwigheid,
Tot in de Moederschoot terug.

Ik dank u voor uw aandacht. Goedenavond.